

Sygn. akt II K 28/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartosz Paszkiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Renata Snopek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Belchatowie M. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 01 marca 2016 roku

sprawy przeciwko **M. Z. (1)** urodzonemu (...) w P. synowi W. i W. z domu P.

oskarżonemu o to, że w dniu 30 listopada 2015 roku około godz. 20.40 na ul. (...) w B. woj. (...), jechał jako kierujący w ruchu lądowym samochodem osobowym m-rki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości przez Sąd Rejonowy w Belchatowie sygn. akt II K 757/15

to jest o czyn z art. 178a § 4 kk

orzeka

1. uznaje **M. Z. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 178 a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka oskarżonemu **M. Z. (1)** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego dożywotnio;
3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego **M. Z. (1)** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych;
4. zasądza od oskarżonego 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty i 70 (siedemdziesiąt) złotych kosztów sądowych przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 28/16

UZASADNIENIE

M. Z. (1) jest właścicielem samochodu F. (...) nr rej. (...). Przedmiotowy pojazd kupił dla syna, który nie ma prawa jazdy. M. Z. (1) nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami od 1992 r. gdyż prawo jazdy zostało mu zabrane za jazdę pod wpływem alkoholu. Oskarżony w dniu 30.11.2015r. spożywał alkohol z kolegą.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.13 zbioru A)

W dniu 30.11.2015r. funkcjonariusze policji Ł. M. i M. Z. (2) pełnili służbę oznakowanym radiowozem. Około godziny 20.40 podczas patrolowania terenu miasta B. na skrzyżowaniu ul. (...) zauważyli samochód osobowy F. (...). Policjanci postanowili zatrzymać pojazd do kontroli. Kierującym okazał się M. Z. (1). Od kierującego wyczuwalna była woń alkoholu. W samochodzie znajdowali się jeszcze I. P., D. P. oraz R. Ż.. Po zbadaniu trzeźwości okazało się, że oskarżony podczas I badania miał 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a podczas II badania 0,92 mg/l alkoholu

w wydychanym powietrzu. Pojazd został przekazany I. P.. Kierujący został przewieziony do KPP w B., gdzie został ponownie przebadany na zawartość alkoholu I badanie 0,95 mg/l, II badanie 0,73 mg/l.

(Dowód: notatka urzędowa k. 1, protokół użycia urządzenia kontrolno –pomiarowego k. 2,4, ze zbioru A, zeznania Ł. M. k.25-26 ze zbioru C)

M. Z. (1) ma 47 lat, legitymuje się wykształceniem podstawowym bez zawodu. Ma troje dzieci 17,19 i 21 lat. Utrzymuje się z prac dorywczych około 800 zł miesięcznie. Nie posiada majątku ruchomego i nieruchomego.

(Dowód: dane oskarżonego k. 12)

W przeszłości M. Z. (1) był wielokrotnie karany w tym na bezwzględne kary pozbawienia wolności. Oskarżony był również karany za jazdę pod wpływem alkoholu wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 6 listopada 2015r. w sprawie II K 757/15. Powołanym wyrokiem wobec oskarżonego orzeczono m.in. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

(Dowód: dane o karalności k. 14-16, odpis wyroku II K 757/15 k. 20)

Oskarżony M. Z. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu. Zadeklarował także gotowość dobrowolnego poddania się karze. Kiedy okazało się, że nie jest możliwym wymierzenie mu kary pozbawienia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zrezygnował z dobrowolnego poddania się karze w trybie art. 335 k.p.k.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 13)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie daje podstawy do przyjęcia, że sprawstwo oskarżonego co do przypisanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Ustalenia w tym zakresie zostały oparte przede wszystkim na wyczerpującej notatce urzędowej oraz na wynikach badań, jakim w toku kontroli drogowej poddano oskarżonego. Wiarygodność wymienionych dowodów nie nasuwa zastrzeżeń i nie kwestionował ich również M. Z. (1). Treść w/w notatki oraz zeznań Ł. M. wystarczająco precyzują okoliczności popełnionego czynu, odpowiadają dokumentacji sporządzanej w podobnych sytuacjach drogowych i przystaje do stosunkowo nieskomplikowanego stanu faktycznego. Stopień nietrzeźwości oskarżonego został utrwalony przy użyciu specjalistycznych urządzeń i także nie ma powodów, by kwestionować jego odczyty, tym bardziej, że oskarżony osobiście potwierdził fakt spożycia alkoholu przed zatrzymaniem. W pełni wiarygodne pozostają zapisy karty karnej oraz odpis prawomocnego wyroku, jaki w przeszłości zapadł przeciwko oskarżonemu w sprawie o czyn z art. 178a§ 1 kk.

W pełnej korelacji z w/w dowodami pozostaje zatem stanowisko oskarżonego, który nie kwestionował żadnego z aspektów czynu przyznając się zarówno do spożycia alkoholu jak i do tego, że samodzielnie prowadził samochód poruszając się nim m.in. po ul. (...) w B.. Wersja przedstawiona przez oskarżonego brzmi logicznie i wykazuje oczywistą spójność z dowodami o charakterze nieosobowym. Twierdzenia oskarżonego co do faktu prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu oceniono zatem także, jako wiarygodne.

Wobec tak przeprowadzonej oceny dowodów i przy ustaleniu, że M. Z. (1) był już wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości należało przypisać mu przestępstwo określone w art. 178a § 4 kk.

Art. 178a § 4 kk stanowi, iż karze podlega ten kto będąc wcześniej prawomocnie skazanym m.in. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości ponownie dopuszcza się analogicznego czynu, albo dopuszcza się go w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. W realiach niniejszej sprawy hipoteza powyższa została wyczerpana bowiem oskarżony ponownie

prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, w sytuacji, gdy wcześniej był już za analogiczny czyn skazany prawomocnym wyrokiem sądu.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 kk przyjmując, iż zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne w kontekście cytowanego przepisu jednoznacznie wskazują, iż oskarżony prowadził samochód mając w organizmie stężenie alkoholu przekraczające próg wartości wskazany w powołanym przepisie.

Zważywszy, że w sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności zdolne wyłączyć, bądź ograniczyć winę oskarżonego – należało zatem stwierdzić, że dopuścił się on występku bezprawnego, karygodnego i zawinionego.

Ustalając rodzaj i wymiar kary oraz orzekając o środkach karnych Sąd baczyl, by były one adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, w tym zwłaszcza do stopnia naruszenia przez oskarżonego reguł uczestnictwa w ruchu drogowym. M. Z. (1) kolejny raz złamał podstawową regułę bezpieczeństwa obowiązującą w komunikacji tj. zasadę trzeźwości powodując zagrożenie nie tylko dla siebie samego, ale i dla innych uczestników ruchu. Stopień społecznej szkodliwości czynu podwyższa fakt, że naruszenie zasady trzeźwości miało charakter umyślny, bowiem oskarżony świadomie wprawił się w stan, którego skutki zna i rozumie każdy przeciętnie rozsądny człowiek i w takim stanie zdecydował się prowadzić pojazd mechaniczny. Stopień naruszenia reguł ostrożności obowiązujących w ruchu drogowym jest tym wyższy, jeśli zważyć, że oskarżony przemieszczał się drogami o dużym natężeniu ruchu, a nadto zabрал ze sobą trzech pasażerów. Nadto nie można tracić z pola widzenia faktu, że oskarżony nie ma uprawnień do kierowania pojazdami od 1992r. Nadto 01 września 2015r. prowadził pojazd pod wpływem alkoholu za co został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie w dniu 6 listopada 2015r. w sprawie II K 757/15. Zupełnie go to nie powstrzymało by po około trzech tygodniach znowu prowadzić pojazd w stanie nietrzeźwości mimo orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i znacznego stopnia upojenia alkoholowego. Analiza powyższych elementów prowadzi do przekonania, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny.

Art. 178a § 4 kk określa tzw. kwalifikowaną postać przestępstwa kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości przewidując za nie karę – od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności i eliminując zarazem możliwość wymierzenia kar łagodniejszego rodzaju (tj. grzywny bądź ograniczenia wolności chyba, że sąd uzna iż można zastosować art. 37 a k.k.). Niezależnie od tego, oskarżony musi zdawać sobie sprawę, że każdy kolejny konflikt z prawem zawsze stanowi poważną przesłankę ostrzejszej represji karnej. Zważywszy na powyższe, oskarżonemu wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, karząc go tym samym surowiej niż za pierwsze tego typu przestępstwo, za które poniósł wyłącznie karę ograniczenia wolności. Zgodnie z art. 69 § 4 k.k. w przypadku skazania za czyn z art. 178 a § 4 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Oznacza to, że zasadą w przypadku skazania za czyn z art. 178 a § 4 k.k. winno być wymierzenie kary pozbawienia wolności. Skoro tak to zastosowanie art. 37 a k.k. może mieć jedynie miejsce w zupełnie wyjątkowych przypadkach. Oskarżony z pewnością nie zasługuje na dobrodziejstwo zastosowania art. 37 a k.k. Po pierwsze był wielokrotnie karany w tym na bezwzględne kary pozbawienia wolności. Nie powstrzymywało go to od popełniania kolejnych przestępstw. Po drugie mimo skazania za czyn z art. 178 a § 1 k.k. w dniu 06 listopada 2015r. M. Z. (1) już 30 listopada 2015 r. ponownie wsiadł za kierownicę będąc w stanie nietrzeźwości. Świadczy to o tym, że zupełnie bagatelizuje zapadłe wyroki jak i obowiązki kierującego (zakaz prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości). Jego stan nietrzeźwości był znaczny, nadto zabрал ze sobą trzy osoby co daje sądowi przekonanie, że dla oskarżonego prowadzenie pod wpływem alkoholu nie jest niczym złym. Jak jest „potrzeba” wsiada po prostu nietrzeźwy za kierownicę nie mając do tego uprawnień i orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów. Zatem premiowanie zastosowaniem art. 37 a k.k. - takich sprawców - zamiast korygować ich osobowość, utwierdziłoby ich w przekonaniu o bezkarności, celowości oraz realnej możliwości uniknięcia odpowiedzialności, a więc utrwalaloby ich aspołeczne cechy, zamiast je eliminować. Dlatego zastosowanie art. 37 a k.k. byłoby niezgodne z zasadami wymiaru kary, a nadto nie spełniłoby celów w

zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Jedyną karą jaką mógł wymierzyć Sąd była kara pozbawienia wolności. Z uwagi na to, że oskarżony w momencie popełnienia czynu był już skazany na karę pozbawienia wolności Sąd nie mógł zastosować warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej w tej sprawie kary pozbawienia wolności (art. 69 § 1 k.k.). Zatem karą adekwatną jest bezwzględna kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Spełni swe cele w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Da również społeczne przekonanie, że wielokrotnego przestępcę spotyka zasłużona kara. Jego zachowanie, jest naganne, rażąco uporczywe i nacechowane dużą nieustępliwością. Na marginesie wskazać należy, że argumenty podniesione w apelacji wprost są właściwe dla wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności i de facto w żaden sposób nie dają żadnych podstaw do orzeczenia kary łagodniejszej.

Mając na względzie kategorię treść art. 42 § 3 k.k. oraz 43a § 2 k.k. należało za popełniony czyn orzec środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego dożywotnio oraz świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10.000zł.

Taki wymiar kary i towarzyszących jej środków karnych odniesie zatem prawidłowy skutek resocjalizacyjny stanowiąc zarazem adekwatną odpowiedź na kolejne umyślne przestępstwo.

Przy wymiarze kary Sąd nie znalazł żadnych okoliczności mogących być poczytanymi na korzyść oskarżonego.

O kosztach postępowania orzeczono w myśl art. 627 kpk, przy czym Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw by od ich ciężaru uwolnić oskarżonego. Wydatki postępowania objęły koszt uzyskania kart karnej oraz ryczałt za doręczenia. Opłatę wymierzono stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 2. Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223).